

малко. Горкій селенинъ повърва и остана да чака; а онзи са повърна та зе пуяка изъ рѣцѣ му и си отиде. Да оставимъ сега тѣхното гощаване и друго какво са правили тримата лѣзци, а да видимъ що стана съ онзи селенинъ, който остана въ черквата да чака попа.

Ето го дѣдо попъ си свършилъ работата, излѣзва изъ олтаря съ трѣбника въ рѣцѣ, доближава при селенина, гужда патрахиля и, наведи са, рече, да ти почетж.

— Какво та е четене патило, дѣдо попе, издума селенинътъ, дай ми паритѣ да си отидж, че съмъ оставилъ глупаво дѣте при колата си.

— По стой синко не лудувай, азъ щж ти почетж за здравие, отговори попътъ.

— Нѣмамъ врѣме да ми четешъ, скоро паритѣ и да си отидж.

— Търпи синко, Богъ е милостивъ.

— Милостивъ немилостивъ, мевѣ ми нетрѣбва сега; я ми давай ти паритѣ, рече сърдито селенинътъ, че бързамъ ти казахъ азъ тебѣ.

Свѣщеникътъ като го видя, че хвана да са сърди и да гълчи на високо, извѣднѣжъ повика черковния слуга и юще едного, та вързахъ селенина, защото думахъ тѣ лудината го прѣвѣщи.

Селенинътъ са молѣше кротко да го развържтъ: „Ако ми неплатите пуяка, баремъ ма пуснете да си отидж при пуйкитѣ“. (Той сѣкаше че тѣ го плашатъ само за да му издядатъ пуяка безъ пари.)

Но тий го държахъ три дни и три ноци и дѣдо попъ се му чете; колкото селенинътъ викаше да имъ са моли, а тий повече го стягахъ.

Най-сѣтнѣ, като са посумяса малко той, разбра че това е нѣкоя измамж; тогазъ са замълча и непоменуваше вече за пуяка, нето имъ са пѣкъ молѣше.

— Какъ ти е синко? питаше го попътъ, сега по добрѣ ли си.

Каква добрина го е наела, сиромасъ, но що да стори, горкій; той заборава и пуякъ и всичко, та каза, че ужъ му било поотлекнало, само да са отърве.

Тогава го пуснахъ да си отиде; но щомъ са отдалечи